

In memoriam

Op 13 februari 1978 overleed houtvester
Ir. J. L. W. Blokhuis, geboren 25 november 1894

Ruim 40 jaar vervulde houtvester Blokhuis een actieve rol bij het Staatsbosbeheer, strijdvaardig, eerlijk en met een duidelijke visie op de toekomst van het Nederlandse bos. Op 1 december 1959 ging hij met pensioen.

Hij was een typische pionier bij de ontwikkeling van nieuwe taken en nieuwe inzichten bij het bosbeheer. Pionier bij de werkverschaffing, bij de heidebossing in Drenthe, bij het vinden en toepassen van nieuwe gereedschappen en werkmethoden, bij het ontwikkelen van nieuwe denkbeelden omtrent de opleiding en verzorging van jonge bossen tot volwaardige bossen met een multifunctioneel karakter.

Wars van alle ambtenarij en starre dienstvoor-

schriften, ging hij fier met opgeheven hoofd zijn eigen weg. Hij bracht zijn idealen frank en vrij naar voren. Hij was daarbij in vele zaken zijn tijd ver vooruit. Zijn geprononceerde ideeën spraken vooral de jongeren aan.

In de gastvrije houtvesterswoning in Emmen, waar mevrouw Blokhuis steeds aanwezig was, op vergaderingen, excursies en in tal van publikaties rekende hij meedogenloos af met verouderde theorieën. Om hem heen verzamelde hij als goed officier een aantal toegewijde medewerkers. Hij stimuleerde daarbij de harde werkers met nieuwe ideeën. De dromers liet hij dromen.

Een groot bosbouwer is ons ontvallen. Zijn gedachten leven voort. Vele van zijn ideeën komen nu weer naar voren bij het zoeken naar nieuwe wegen voor de aanleg van nieuwe bossen en de omvorming van de structuur van de bestaande bossen. Boven één van zijn laatste artikelen in het Nederlands Bosbouw Tijdschrift staat een titel ontleend aan Marnix Gijssen: "Veel kunnen wij verknoelen en ontzettend zijn de rampen die wij in de natuur aanrichten. Maar wanneer wij de natuur werkelijk aanpassen aan onze maat, zodat tussen haar en ons een harmonie ontstaat, dán hebben wij bereikt wat wij als hoogste doel en schoonste verwezenlijking kunnen verlangen."

Op 17 februari 1978 werd zijn stoffelijk overschot gecremeerd in Barsingerhorn, nabij Schagen in het wijde open land van Noord-Holland. De monumentale bossen en natuurreservaten in Drenthe zijn de levende getuigen van een welbestede en bewogen leven van een groot bosbouwer en natuurbeschermer.

Wij zullen zijn nagedachtenis in hoge ere houden.

D. Sikkel

Ir. G. A. Overdijkink

Op 16 juli 1978 is in de leeftijd van 80 jaar van ons heengegaan ir. Gustaaf Adolf Overdijkink. Zowel in de kringen van de bosbouw als van de tuin- en landschapsarchitectuur was Overdijkink een bekende persoonlijkheid. Maar ook onder de wegenbouwers, de planologen en de natuur- en monumentenbeschermers waren er velen die hem kenden. Een ambtelijke loopbaan van meer dan 40 jaren bij het Staatsbosbeheer bracht hem met tal van mensen in contact die op enigerlei wijze bij de herinrichting, de verzorging of het behoud van ons landschap waren betrokken.

Bij zijn aanstelling tot adjunct-houtvester op 1 november 1921 in Breda leek het er aanvankelijk op, dat hij binnen deze toen nog kleine staatsdienst, voor een functie als beherend houtvester was voorbestemd. Maar reeds korte tijd daarna werd hij ingeschakeld bij de centrale taken van de dienst op het

hoofdkantoor te Utrecht, waar hij sindsdien werkzaam bleef.

Reeds in de dertiger jaren begon Overdijkink's aandacht zich te concentreren op het verstrekken van technische adviezen voor de aanleg van beplantingen langs de wegen en kanalen van Rijkswaterstaat. Zijn bemoeiingen met de bosaanleg op de oevers van het Twenthe Kanaal verdienen in dit verband bijzondere vermelding. En ook toen zijn verantwoordelijkheden zich over een breder terrein van de landschapszorg gingen uitstrekken, behield toch de landschappelijke vormgeving van de rijkswegen zijn grootste belangstelling. Zijn aandeel in de organisatie van dit landschapswerk ten behoeve van de Rijkswaterstaat, vormt zonder twijfel het zwaartepunt van zijn succesvolle carrière. Met enthousiasme en grote kennis van zaken heeft Overdijkink gedurende tientallen jaren op overtuigende wijze de zorg voor het landschap bij de wegebouw bevorderd. Door zijn pionierswerk is de landschappelijke verzorging van de Nederlandse verkeerswegen, in het bijzonder van de autosnelwegen heden ten dage nog van een kwaliteit die men elders in Europa tevergeefs moet zoeken.

In een tijd toen natuur en landschap nog bij lange na niet de aandacht hadden die ze thans genieten heeft hij met grote vasthoudendheid voor deze waarden geijverd. Om aan te tonen hoe in de loop van de tijd de waardering voor de landschapsverzorging onder de wegebouwers is gegroeid, vertelde hij vaak

dat in de eerste jaren van zijn samenwerking met de mensen van Rijkswaterstaat de kantonniërs zijn voornaamste gesprekpartners waren. Met hen moest hij maar regelen of en waar er een plaats voor boom of struik kon worden ingeruimd. In later jaren echter waren het veelal de arrondissementingenieurs en vaak ook de hoofdingenieurs-directeuren met wie hij de landschappelijke problemen van de wegetaanleg te behandelen kreeg. Door zijn grote deskundigheid, niet alleen op het gebied van de vormgeving maar ook op het praktische terrein van grond en grondbewerking, soortkeuze en uitvoering genoot de Wageninger Overdijkink groot gezag in de kringen van de Delftse civielingenieurs van Waterstaat. Mede door zijn beminnelijk optreden is er in de loop van die vele jaren een verstandhouding gegroeid tussen de diensten van het Staatsbosbeheer en de Rijkswaterstaat die tot op de dag van vandaag zijn vruchten afwerpt.

Als bekwaam en toegewijd vakman: dendroloog, landschapsarchitect en bosbouwer, zal ir. Overdijkink in de gedachten van velen die hem hebben gekend, blijven voortleven. Zijn enthousiasme en zijn geloof in de groei van de landschapsbouw in Nederland zullen zijn collega's en medewerkers zich met dankbaarheid blijven herinneren.

Een gaaf mens is ons in Overdijkink ontvallen. Maar tal van positieve gevoelens over zijn persoon en over de opdracht die hij vervulde leven bij ons voort.

R. J. Benthem

Dr. D. Burger Hzn.

Op 84-jarige leeftijd stierf op 15 augustus 1978 dr. D. Burger Hzn. Voor ons Nederlandse bosbouwers was hij een bekende figuur. Gedurende de laatste dertig jaar ontbrak hij vrijwel nooit op de bijeenkomsten van de Koninklijke Nederlandse Bosbouw Vereniging. Altijd werd deze lange lakonieke man vergezeld door zijn kleine levendige vrouw. Naar haar gaat ons innige medeleven uit.

Hij was in de eerste plaats een wetenschappelijk denkend mens. Niet alleen nam hij voortreffelijk waar en was een goed analyticus, maar hij gaf bovendien een duidelijke synthese nadat hij het probleem had opgelost. Tenslotte bevorderde hij de toepassing in de praktijk van wat de wetenschap had opgeleverd.

De logica wees hem de weg, door zijn nauwgezetheid ontsnapte niets aan zijn aandacht, zijn geduld beloonde zichzelf en van zijn doorzettingsvermogen getuigt zijn laatste boek. Dit handelt over zaailingen van 188 tropische boomsoorten uit de Maleise gebieden. Hij begon dit onderzoek in 1921 aan het Bos-

bouwproefstation van de Dienst van het Boswezen in Nederlands-Indië en publiceerde het in 1972. Toen had hij alle tegenslagen overwonnen die hij bij de publicatie van dit onderzoek had ondervonden.

Hij was een bescheiden man die zijn prestaties niet adverteerde. Toch kon hij, indien hij dit noodzakelijk oordeelde, krachtig van zich afslaan. Daarbij bleek hij dan over een scherpe tong te beschikken. In de Dienst van het Boswezen was hij een strenge chef, maar door zijn gevoel voor humor bleek hij soepel genoeg om daarnaast goed te kunnen onderhandelen.

Al deze kwaliteiten ontplooidde hij bij zijn werkzaamheden bij de Rijksdienst voor het Nationale Plan in 's Gravenhage. Zij stelden hem ook in staat om een zeer moeilijke taak voor de Nederlandse Bosbouw, die hij in 1965 op zich nam, in negen maanden te beëindigen.

Hij schreef op verzoek van de toenmalige hoogleeraar in de Houtteelt, en de directeurs van respectievelijk Itbon, Rivon en De Dorschkamp een boek over

de stand van het onderzoek in de Bosbouw in relatie tot Landschapsbouw, Natuurbeheer en Landinrichting en gaf naast de urgentie, de wegen aan die het onderzoek in de komende tien jaren diende te bewandelen.

Voor de inventarisatie, die voor het schrijven van dit boek nodig was, — hij was toen 71 jaar — reisde hij tientallen instanties af en hield honderden gesprekken, las alles wat van belang was en kreeg van iedereen de volle medewerking. Toen het klaar was zei hij tegen zijn opdrachtgevers: „Denk er om, in zes jaar tijd is dit boek verouderd en zal het herschreven moeten worden”. Zoals een goede bosbouwer bejaamt, richtte hij ook toen zijn blik op de toekomst.

Het is hier niet de plaats om alles wat hij in zijn leven publiceerde de revue te laten passeren. Hijzelf zou dit niet op prijs gesteld hebben. Graag zullen wij deze bosbouwer en filosoof in dankbaarheid gedenken.

J. F. Wolterson

Dr. Th. C. Oudemans

Op 5 oktober 1978 overleed op 86-jarige leeftijd dr. h.c. Th. C. Oudemans. Zijn heengaan is een groot verlies voor de bosbouwwetenschap en praktijk.

Hij was van een ontwapenende geestdrift. Als vriendelijke en gulle gastheer huisvestte hij vele generaties van bosbouwstudenten en biologen in de Werkstee. Daar maakten zij hun scripties over de onderzoekingen in de bossen van Schovenhorst, een particulier bezit dat reeds sedert 130 jaar door dr. Oudemans en zijn voorouders, van vader op zoon, werd beheerd. De eerste eigenaar stempelde Schovenhorst tot een bosbouwkundig experiment waarin nieuwe mogelijkheden voor de Nederlandse bosbouw werden beproefd. Deze taak werd door dr. Oudemans met kracht en grote persoonlijke inzet voortgezet.

Als lid van verdienste van de Koninklijke Nederlandse Bosbouw Vereniging was hij zeer actief. Bij geen enkel evenement ontbrak hij en in de agenda van de vergaderingen was een afzonderlijk agenda-punt voor hem gereserveerd. Het was steeds een verrassing en een genoegen om hem met zijn hoge stem zich tot de voorzitter te horen richten en dan aan de leden een bijzonder fenomeen uit bosbouw-wetenschap en praktijk uit de doeken en dozen te horen en zien doen.

Enkele fraaie boeken verschenen van zijn hand die alle handelen over zijn geliefde Schovenhorst en de omgeving. Daarin stelde hij een kroniek samen over de verbondenheid van zijn familie met het landgoed en de bossen.

Ondanks de benarde situatie waarin de boseigenaren in de laatste vijftien jaar verkeren, waarvan hij enkele malen in het openbaar hartstochtelijk getuigde, wist hij Schovenhorst als een gaaf geheel in stand te houden.

De bosbouwwereld van Nederland heeft aan deze vrolijke en eminente bosbouwer veel te danken. Dit kwam tot uitdrukking toen hij op 9 maart 1963 het eredoctoraat ontving in de landbouwwetenschappen aan de Landbouwhogeschool te Wageningen.

Als vriend zullen velen Theo zeer missen. Als lid van onze vereniging zullen wij dr. Oudemans dankbaar gedenken.

J. F. Woltersen.

Najaarsbijeenkomst Koninklijke Nederlandse Bosbouw Vereniging

De najaarsbijeenkomst zal plaatsvinden op woensdag 8 november 1978. Het thema van de bijeenkomst is: "De herbebossing van stormvlakten: wat is er van terecht gekomen?" Hierbij worden o.a. behandeld de methodiek, houtsoortenkeuze, plantmateriaal en -afstand.

Plaats en tijd worden nader bekend gemaakt.

Diplomerings Bosbouw en Cultuurtechnische School - Velp Gld. 1978

Op 30 juni 1978 werd het diploma van de Hogere Bosbouw en Cultuurtechnische School te Velp uitgereikt aan 31 afgestudeerden in de afdeling Bosbouw; aan 61 afgestudeerden in de afdeling Cultuurtechniek (van wie 35 in de B-differentiatie).

Het diploma van de Middelbare Bosbouw en Cultuurtechnische School te Velp werd uitgereikt aan 25 afgestudeerden in de afdeling Bosbouw en aan 56 afgestudeerden in de afdeling Cultuurtechniek.

Persbericht Ministerie van Landbouw en Visserij

Minister Van der Stee bereid gemeenschappelijk bosbouwbeleid te bevorderen

Minister Van der Stee (landbouw en visserij) acht het gewenst, gezien de in de toekomst verwachte grote houttekorten, dat een verantwoord bosbouwbeleid van de gemeenschappen veel meer zal dienen te omvatten dan het zich richtten op bepaalde droge mediterrane zones. Hij is bereid de totstandkoming van een dergelijk bosbouwbeleid voortdurend te bevorderen.

Dit o.m. blijkt uit zijn antwoord op vragen van de Tweede Kamerleden Faber en Van der Linden naar aanleiding van een bij de Raad van Landbouwministers van de Europese Gemeenschappen ingediend voorstel voor een verordening inzake een gemeenschappelijke actie voor de bosbouw in bepaalde droge Middellandse-zeezones van de EG.